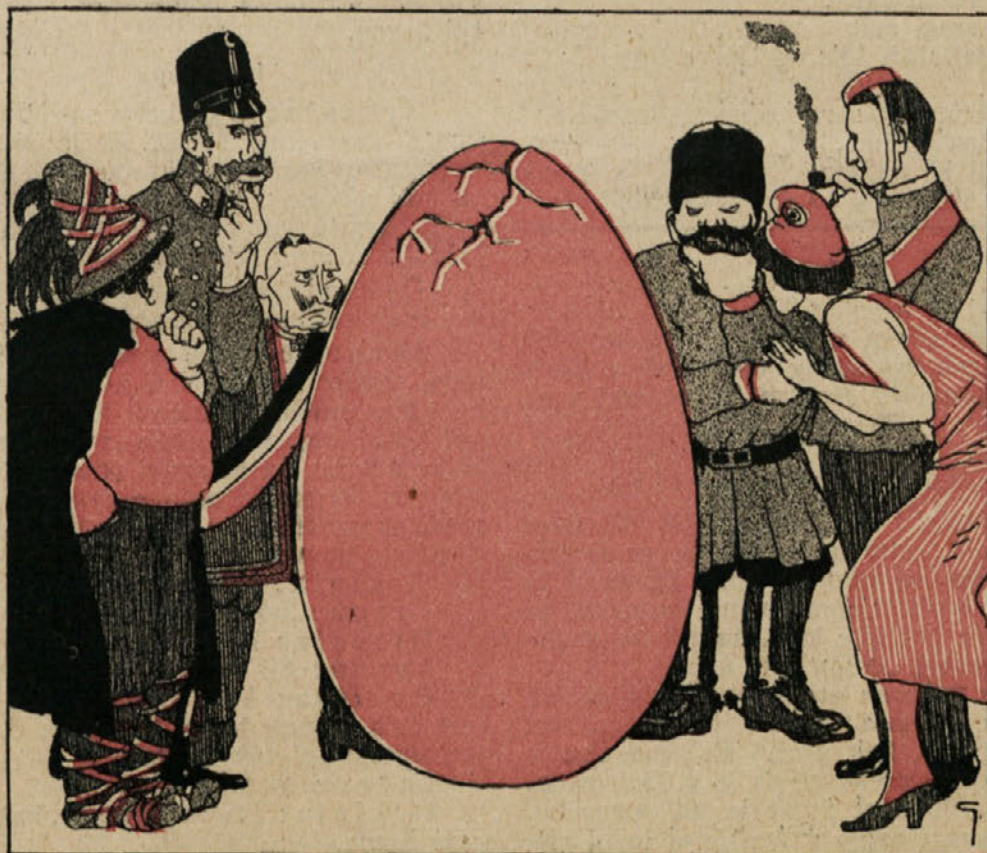

Zabavno - humoristična nedeljska priloga „Dnevu“.

Letošnji velikonočni piruh.

O veliki noči —
pišče iz jajca skoči,
toda kaj bo letos,
ako se razpoči?

Aleluja.

Prišel je čas! Okoli nas
priroda se v življenje vzbuja,
pozdravljen ti, veliki čas,
Aleluja!...

Pozdravljena velika noč —
zdaj našim srcem nisi tuja, —
mi čutimo — vstajenja moč, —
Aleluja!...

Klic pomladi.

Zaslišale so množice neštete
v daljavi glas:
»Prišel je čas —
oj, čujte klic od Gospe Svete...«

Poslušale so množice zavzete,
naj se glasi?
Odgor doni
obmolkli klic od Gospe Svete.

»Pozabil si na dede in očete
ti pozni vnuk,
li sredi muk
zdaj slišiš klic od Gospe Svete?«

Verige sužnjev vedno so proklete,
kdor jih ima,
naj jih spozna
in sluša klic od Gospe Svete.

Ironija.

Kaj je ironija?

Ako se za slovenščino na koroških
železnicah zavzemajo oni, ki so v Ljub-
ljani spravili 7 Nemcev v občinski svet.

*

Ljubezniva Nežika!

V Gorici živi čevljarček Struchel
(Štrukelj), kateremu še niti kamoraši svo-
jih čevljev ne zaupajo, boječ se, da bi jih
jim ne zapil. Čeprav nima zaslužka, pa
vendarle rad čike kadi, katerih se vsako
jutro nabere po goriških ulicah.

Po volitvah sreča na nekem takem
obhodu gospoda Doba, katerega večkrat
napumpa za kak groš. Brž mu šine v
glavo pametna misel, da je g. Dob zav-
eden — Slovenec in že jo je pogruntal.
Čike spravi naglo v žep in si takoj pri-
liznjeno zaviha brke. Struchel: »Dober
dan gošpod, a šte ga vidli, kako šmo ga
uboga Slovensa žgubila per volitva? Mi
ga pošodite ana flika?« — G. Dob: »Kaj
ste vi Slovenec? Od kedaj pa?« — Stru-
chel: »E, kudiča, šaj ga je biu moj mati
ž gora!«

Klerikalna koklja.

FRANCE ŠTAJER:

Pomaranče.

Pozorišče: Temnomodro nebo, na
nebu ni oblaka. — Temnomodrozeleno
morje burno valuje ter se zaganja ob
strmoskalnato obal, da se dvigajo pene
proti nebu kot beli oblaki. — Na morski
obali rastejo palme, magnolije, agave, po-
maranče, rožmarin. Med vejami sedi lepa
Grkinja ter obira pomaranče. V senci
spi Jazon.

1. nastop.

Grkinja: Ah, kako smrči, tako
čudno, neprijetno smrči, da je prepodil
vse ptičke, ker si mislijo morebiti, da pi-
ha kak maček.

Jazon se preobrne v sanjah na
hrbet in mrmra: »Sem sem jaja eee!«

Grkinja mu vrže pomarančo na
nos in se zasmije: »Hahaha.«

Jazon se vzpne prestrašen, in se
ozira, dokler ne zapazi Grkinje, nato po-
bere pomarančo, vstane ter jo vrne Grki-
nji: »Pomaranča je padla z drevesa in
bolje je tako, da je padla pomaranča na
moj nos. Vi me bi gotovo zmečkali, go-
spodična, medtem, ko se je na mojem čelu
zmečkala pomaranča!«

Grkinja: Hvala, gospod —

Jazon: Jaz sem Jazon —

Grkinja: A — Jazon!?

Jazon: Ali me poznate?

Grkinja: Vaše ime sem že več-
krat čula in tudi to mi je znano, da ste
prepotovali že obilo sveta!

Jazon: Ni take sile.

Grkinja: Pripovedujte no, kaj, go-
spod Jazon.

Jazon: Ravnokar me je nekdo iz-
praševal v sanjah, naj pripovedujem kaj.
Se mi res več ne ljubi.

Grkinja: To ste pa res kavalir.

Jazon: Kavalir gorindol.

Grkinja: No, pa povejte, kaj ste
delali prvega aprila?

Jazon: 30 gospodičen sem snubil. Ampak edin špas je to, ker so »vzele stvar resno.« — Gospodične so rekle, da si bodo premislile. Jaz sem snubil namreč vsako posebej. — In potem so si zaupale vso stvar in je nastal škandal, češ, nas bo taka oslovsko mumija vlekla za nos! — Špas, ali ne?

Grkinja: Če se je to zgodilo 1. aprila, je bila to šala.

Jazon: To bi bila šala tudi, če se ne bi zgodilo prvega aprila. Ljudje bi morali razumeti take šale, tudi če jih ne bi čuli prvega aprila. — Ampak žalibog je na svetu vse preveč resno, oziroma vsaka beseda se vzame preveč resno! Nekoč sem dejal v šali, da sem ženijalen. Vsi so mislili, da blaznim vsled megalomanije, medtem ko je bila stvar drugačna. Jaz sem mislil na koreniko od žen-e, to je: žen — potem i-ja — razumete, gospodična? In zadnji zlog je — len. Torej: len, nepriden.

Grkinja: Ah, kako na gosto govorite.

Jazon: Bolje je, če človek molči, oziroma, če se ne oglaša redno, temveč samo včasih.

2. nastop.

Pismo noša izroči Grkinji pismo in razglednico ter zopet odide, odkoder je prišel: »Dober dan! — Zbogom!«

Jazon vpije za njim: »Ali zame nič? Jaz sem Jazon —

Pismo noša vpije za kulisami: »Nič, žalibog!«

3. nastop.

Grkinja bere pismo.

Jazon molči.

4. nastop.

Kos začne žvrgoleti na drevesu.

Galebi kriče na morju.

5. nastop.

Grkinja se začne jokati in zmečka pismo ter vrže ob tla.

Jazon jo bi rad potolažil, se ji približa, da bi jo poljubil na tilnik.

Grkinja mu prisloni krepko klofuto, da se Jazonu zdi, kakor mu bi tresčilo v glavo.

Jazon: Oho, ali smo v cirkusu?

Grkinja: Vi se mi zdite kot klovn!

Jazon: In vi se mi zdite kot, vi se mi zdite — e-e-e-, kot vi se mi sploh nič ne zdite!

Grkinja: Vi ste res pravi norec.

Jazon: Ljudje rabijo prepogosto to besedo. Ko so se Romuni na sijajnem shodu navduševali proti Avstro-ogrski, so

vzklikali: »Mažari so narod samih norcev!«

Grkinja: Mažari so pa res norci.

Jazon: O — niso sami norci. Eni so še precej brihtni, ker se žele odstraniti od trozveze in bi radi romali v Petrograd.

Grkinja: Glejte, Romuni bi radi udarili po Avstriji, Rusi ravnotako, Italijani nič manj — skoro vsak bi rad udaril po Avstriji —

Jazon: Resnica! Za božjo voljo, Avstrija, kam pa to pride, kam to gre?

Grkinja: To je vse lansko —

Jazon: ... ljubljenje, kot poje slovenska narodna pesem!

Grkinja: Kaj pa Slovenci pravijo?

Jazon: Slovenci se tolčejo med sabo.

Grkinja: Majhen narod, ampak talentiran.

Jazon: Nekateri so pravili, da je Dolinar velik talent slovenski, drugi, da je Župančič. Jaz pa poznam skromnega moža, ki je prekosil vse. On se niti ne zaveda, da je talent, da je ženij. In vendar je eden največjih talentov in ženijev slovenskih — tisti mož, ki je napisal v »Sloven. Narodu« sledeče:

»Agro Merkur je zategadelj poginil, ker so ga imeli v rokah ljudje brez vsega gospodarskega talenta, gospodarski šolarčki brez vsake skušnje, pravi gospodarski analfabeti, napihnjeni po mladeniški domišljavosti o gospodarski svoji nezmotljivosti!«

Grkinja se zasmije: »Dasi je stvar žalostna, se moram smejati! — Iz teh nezmotljivih besed veletalentiranega narodnega nadgospodarja je razvidno, da bi ta pisec »Narodov« lahko rešil cel svet.

Jazon: Zakaj ste ironična? »Narodov« mojstrski neanalfabet vas bo raztrgal —

Grkinja: Ga je še premalo. Mu vržem cel jerbas pomaranč v glavo, da bo kričal do neba!

Jazon: Škoda pomaranč. — Zakaj ste se prej jokala?

Grkinja: Ker so mi pisali, da pomaranče niso bile dobre, ki sem jih poslala.

Jazon: Morebiti ste jih poslali kot dar? Ampak to me ne briga! — Poglejte, kako temnomodro je nebo, a na nebu ni oblčka. — Temno morje burno valuje ter se zaganja ob strmoskalnato obal, da se dvigajo pene proti nebu kot beli oblaki. In pomaranče žare in vaš obraz žari... in žareli bodo otroci, ko bodo sekali piruhe, jabolka, pomaranče... in žarelo ter žgalo bo solnce, ah, Helios...

Prebrisani državni poslanec.

Neki kmečki poslanec je prišel po izvolitvi v državni zbor prvič na Dunaj. Ni se mogel dovolj načuditi lepim stavbam krasnim cerkvam itd., osobito ga je iz sape spravilo, ko je zapazil cele jate domačih golobov. Vstavil se je pred Votivno cerkvijo, kjer so bili golobi tako domači, da so mu kar na roko in ramo posedali. »Kakor v Benetkah,« je vzkliknil (čeprav ni bil še nikdar v Benetkah).

Da bi se malo doma postavil in da bi bilo njegovo pripovedovanje o golobih bolj verjetno, je začel golobe šteti.

Ko tako ves zatopljen šteje, pristopi dunajski postopač k njemu, ga potaplja po rami ter se zadere na našega ubogega poslanca:

»Očka, ali ne veste, da je seštevanje golobov kaznjivo.«

Poslanec se je postopača ustrašil in je začel nekaj jecljati, a prave opravičbe ni mogel dobiti. Izven tega je dobil pred gospodom postopačem (na Dunaju so namreč bolj fino oblečeni kakor pri nas) velik rešpekt, ker se mu je predstavil kot k. k. Geheimdetektiv.

Postopač mu je rekel:

»Š 646 govori v lit. a do k, da se vsak ki se ga zasači pri štetju cesarskih golobov, kaznuje z globo 1 krone za vsakega preštetega goloba.« Ker se je pa gospod poslanec nekaj obotavljal, pokliče gospod K. K. še nekega tovariša, ki je že čakal za oglom, ter ga hočeta aretirati.

Poslanec se je skliceval na imuniteto, toda ta izgovor sta mu takoj izvila, ker se je zasedanje šele čez dva dni začelo.

»No, gospod, ako nočete, da se vas aretuje, pa kar odkrito povejte, koliko golobov ste sešteli,« mu pravi postopač.

Poslanec, videč, da se ne izmuzne, pove v presledkih, da jih je ravno dvajset naštel. Dozdevni detektiv mu naredi takoj pobotnico in naš slaven poslanec mu je odbrenkal dvajset svetlih kronic.

Postopača se nato prav presrčno poslovita ter obenem zagotovita, da ta zadeva ne pride v nikake liste, najmanj pa v liberalne.

Ko sta potepuha že za oglom, prasne naš poslanec v smeh, pa zavpije: »Dunajske šlake... jaz sem ja že 53 golobov naštel... sem vas pa le opeharil za 33 kronc ter zavije samozavestno, da jih je tako potegnil, v prvo oštarijo na en »abcug-bier«.

JK.

Ljuba Neža!

Neka gospodična je zelo rada čitala potopise. Prosila je svojega znanca, naj ji prinese kake primerne knjige o potovanju. Znanec ji je prinesel — vozni red.

Nadomestilo.

Fantje so se stepli in so enega skoro do smrti potolkli. Njegov tovariš ga je peljal v bolnišnico na lojterskem vozu. Med potjo mu je pa umrl. — Ko pride nazaj z mrtvim, so ga vprašali, kako je umiral. — »Ah, kaj, prav lepo je umrl, samo sveče nisem imel, da bi mu jo prižgal, pa sem mu kar žveplenke prižgal in mu z njimi posvetil.«

Največji čudež.

A: Kaj je največji čudež?

B: To, da je Elija na gorečem vozu v nebesa peljal, da se mu ni plašč vnel.

Judež je prišel s svojo četo.

Ljuba Neža!

Nekega dne mi je prišla ta-le zahvala v roke:

Najtoplejo zahvalo izrekam tukajšnji zavarovalnici za življenje za njeno hitro in točno poslovanje.

Pol leta je tega, kar se je dal moj mož pri zgoraj omenjeni zavarovalnici zavarovati, danes pa že leži v grobu. Tako poštené zavarovalnice ni šele treba priporočati, ampak se sama najbolje priporoča.

Z odličnim spoštovanjem

A. K . . . n

vдова c. in kr. uslužbenca.

Ljuba Neža!

Neki hauzirar pride k bogatemu židu in mu ponuja razne stvari. Žid ne kupi ničesar. Hauzirar hvali. Nazadnje se prodajalec razjezi in pravi: »Če ne kupite, ste pravi osel.«

Žid pa pravi: »Laskajte se, kolikor se hočete, jaz ne kupim ničesar!«

Sredstvo proti stenicam.

Zadnjič sem kupil od Vas mi priporočeno sredstvo zoper stenice, in to čisto nič ne pomaga.

»Kako ste pa to sredstvo rabili?«

»Kako, v posteljo sem ga natrosil.«

»To ne pomaga nič, Vi morate to stenici naravnost na hrbet natrositi.«

»Taka neumnost, če jaz stenco že imam, potem jo rajši ubijem.«

»No, ja! Ubiti tudi pomaga!«

Novoporočenec.

»No, novoporočenec, kako se vam dopade kaj ta stan?«

»Nič dobro!«

»Zakaj ne?«

»Prvo, kar moja žena zjutraj od mene zahteva, je — denar, pridem opoldne h kosilu — zopet denar, zvečer ravno tako, zmerom denar, denar, denar!«

»Ljubi moj, kaj pa počne s tako množino denarja?«

»To ne vem, — ker dozdam ji sploh nisem dal še nobenega vinarja!«

V kasarni.

Kaprol vojaku: »Ali vas ni sram, da ste tako umazani.«

Vojak: »Kje?«

Kaprol: »Obrnite glavo in pogledajte si na vrh, pa boste videli.«

Za god.

O č e : Kaj želiš za god, sinko?

Sin : Eno klobaso.

O č e : To je premalo.

Sin : Pa mi dajte tri klobase.

O č e : To je preveč za tvoj želodec.

Sin : Pa mi kupite še en želodec.

Gost in pes.

Gost : Vaš pudel je zelo razvajen. Vedno sili na moj krožnik in mi je že pol klobase odnesel. On se gotovo moti.

Natakar : O ne, ampak po pomoti jeste vi iz njegovega krožnika.

Nekoliko drugače.

Gospa Prepirček proti svoji prijateljici: »Ljuba moja, jaz vam svetujem, ne hodite k zobozdravniku Konjaču, on dela tako slabo, da so meni po enem mesecu vse **diplome** izpadle.«

Iz Gorice.

A.: Prijatelj, kje si ti v službi?

B.: Na železnici.

A.: Ali bi jaz tudi tam dobil službo?

B.: Če imaš zeleno porto, gamsbart na klobuku.

Iz Trsta.

»Kdo ima premalo možgan?«

»Oni, ki mislijo, da bodo godala sama žalostinke igrala.«

»A kdo jih ima preveč?«

»Tisti, ki bi radi igrali na dvojna godala, pa niti na ena ne znajo.«

To je res.

Prodajalec mleka pravi svojemu pomočniku: »Ali si nalil vode v mleko?«

»Da, gospod.«

»Ali ne veš, da to ni prav?«

»Saj ste vi ukazali.«

»Toda, jaz sem ti rekel, da nalij prej vodo, potem mleko, da potem lahko rečemo, da ne devljemo vodo v mleko.«

Čukova tožba.

Na jug obrnjene slone gorice nasajene z najžlahtnejšo rastlino, v ozadju pa imajo naselbino: kragulji, čuki, sove in lisice.

Pri teh sosedih čul sem govorice: »Ni greha, če drzno zvršiš tatvino, odneseš punco v »krokarsko dolino«, in tam praznuješ svatbene pravice.«

So zdele se mi praktične te misli, ki jih učili so sosedje iz gaja — takoj sem šel premišljat jih tja v svisli.

Seve, sokolu sokolica vgaja, kot čuk imel sem neko sovo v čisli — oh bože — vkradel strašnega sem — zmaja! (po domače lintverna je dobil. Op. uredn.)

—p.—

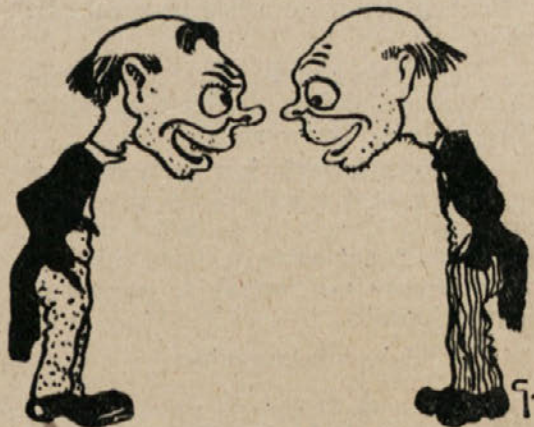
Ljuba Neža!

Neki list je poročal:

»V vodnjak je padla in klicala na pomoč — a nihče je ni slišal...«

Ljuba Neža!

V neki gostilni so se pogovarjali, da se je podražila obleka. Eden iz gospodov je blagroval one črnice, ki hodijo v Afriki brez obleke. Na to se oglasi njegov sosed in pravi: »To je res. Danes sem plačal 80 K za obleko. Ko bi bil nag, bi lahko spravil teh 80 kron v žep.«

Iz lovskih krogov.

A: Kaj praviš, kako je to, da vlada tako dolgo ne pritrdi novega kranjskega lovskega zakona, dočim je vse druge zakone klerikalcem na ljubo tako hitro rešila?

B: Kaj tega ne razumeš? Ino, kaj ne veš, da tukaj ne gre za to, da bi se (slov.) liberalci pobijali, marveč (nemški) zajci!

A: Pa, saj res!

Koroški dovtipi.

Potnik: Prosim karto v Beljak.

Uradnik: Niks vindiš.

Potnik: Prosim v Beljak.

Uradnik: Policaj, peljite ga v arest.

Potnik: Ne v arest, ampak v Beljak...

Kje so najbolj nevedni ljudje?

V Celovcu.

Zakaj?

Na celovski postaji ne vedo za Vitri-nje in Žihpolje, ki sta prvi postaji od Celovca.

Sodnik (nemško): Vi ste obdolženi, da ste tega moža s kolom po glavi udarili.

Obtoženec: Prosim, ne razumem nemško.

Sodnik: A das ist ein Windischer. Vi ste ga palca tu glava udariti.

Obtoženec: G. sodnik, jaz ga nisem...

Sodnik: Jaz povedal, Vi udarila — 3 dni arest — marš...

Stotnik: Tega moža bomo dali v podčastniško šolo, bo dober četovodja.

Narednik: G. stotnik, ta mož je najbolj neroden v celi stotniji.

Stotnik: Nič ne de, saj zna nemško.

A: Kje je največ analfabetov.

B: Na Koroškem.

A: Zakaj?

B: Ker so tam take šole, v katerih se ne uče niti slovensko niti nemško.

Ljuba Neža!

Na nekem ljubljanskem srednješolskem zavodu imajo nemškega profesorja, ki učencem jako temeljito razlaga. Zgled: »Meteori kot taki so ognjeno žareči kamni, ki frčijo po vsemirju in kot taki končno padejo v morje, v katerem se kot takem nahaja voda!«

Pred slovenskim gledališčem.

Stolni meščan: »Kaj ti zopet hodiš v gledališče; saj si se prej vedno izgovarjal, da hodiš le zato, da bi se priučil češčine!«

Rodoljub z dežele: »No, seveda in zdaj bi rad pridobil še malo hrvaščine...«

Ljuba Neža!

Kamilce se navadno rabijo kot zdravilo, ako boli trebuh, na Kranjskem pa ravno po teh človeka trebuh boli.

Ljuba Neža!

Učitelj razlaga učencem, v prisotnosti nadzornika, kaj se naredi zvečer predno se gre spat. Učencem hoče povedati, da se opravi večerno molitev, ter pokliče Janeza: »No povej mi ti, kaj naredijo oče in mati zvečer, predno zaspijo?«

Nadzornik učitelju: »Gospod učitelj, prosim vas, to vprašanje vendar ni za otroke...«

Mali oglasi.

Pozor, neveste! Več srajc in drugega perila je na prodaj. Poizve se v vodiškem farovžu.

Proda se stara ljubezen. Pojasnila daje dr. Janez.

Išče se bradast idealist, srednje starosti.

Vzorci za ljubavna pisma se izposodijo. Vprašanja pod naslov »Kamila« na upravnishstvo »Bodeče Neže.«

Proda se križ svete Johance, ki je prišel iz mode. Cena po dogovoru.

Velika izbira maškeradnih kostumov se nahaja v zalogi S. L. S.

Odda se posebna soba za gospodično s posebnim vhodom.

Voda za očesne bolezni za one, ki ne morejo spregledati, se dobe v Novem Lurdu na Dolenjskem.

Voda za splošne bolezni se priporoča voda iz Vodic.

Kamilice za notranje bolezni in za hude otekline — se dobe poste rest. Dunaj 20.

Sladki janež, najboljše sredstvo za bolezni v trebuhu. Ljubljana post. rest. pod šifro: Gotovo pomaga.

Najame se več špijonov. Ponudbe na x. y. z.

Trdno vero dobi vsak, ki se obrne na naslov: Mah-nič.

Basen.

Dva orla sta gnezdo naredila in sta v njem jajce izvalila. Mislila sta, da dobita orliča — toda dobila sta čudnega mladiča. En orel je imel eno glavo, drugi dve — a mladič je imel tri. Zato je namesto junaka — nastala spaka. — Mladič pa je

bil požrešen in objesten. Žrl je s tremi glavami in ni imel nikoli zadosti. Ker je ostal bel, je dobil ime Albanec. Dvoglavni orel si je odtrgal od lastnih ust, da bi ga nasitil in si izruval lastna peresa, da bi ga pokril. Enoglavni orel pa je mislil: »Ako bo gođen, bo moj, ako ne, naj se z njim pokore drugi...